

† **Dvorni svet. Fr. Hubad.** Dan po smrti Fr. Levca mu je sledil na skrivnostni, nepovratni poti dne 3. decembra še Fran Hubad. Oba odlična pedagoga in neumorna delavca, ki sta korakala skupno v skupnem delu, iskrena prijatelja, sta si ostala zvesta tovariša tudi na razstanku življenja! V naši književnosti in javnosti Hubad sicer ne zapušča tako daleko vidnih sledov kakor Levec, vendar ostane njegovo očetovsko, neomahljivo delovanje kot ravnatelj ljubljanskega učiteljišča in kot nadzornik kranjskih srednjih šol hvaležnemu učiteljstvu v neizbrisnem spominu.

Fr. Hubad se je rodil 28. jan. 1849 na Skaručini. Tri gimnazijske razrede je dovršil v Trstu, ostale pa v Ljubljani, kjer je bil ves čas med prvimi. Po odlični maturi (1868) je slušal na graški modroslovni fakulteti klasično filologijo in pri Kreku slavistiko. Prvo njegovo službovanje je bilo na ptujski nižji gimnaziji (1875 do 1884); nato je bil profesor na prvi drž. gimnaziji v Gradcu, odkoder so ga l. 1891 poklicali za referenta v naučno ministrstvo. Na izrecno željo ministrstva je prevzel l. 1894 ravnateljstvo učiteljišča v Ljubljani, ki ga je (1901) zamenjal z deželnim šolskim nadzorništvom. Za svoje zaslužno delovanje je bil l. 1909 odlikovan z viteškim redom železne krone, l. 1912 je postal dvorni svetnik in predlanskim je stopil v pokoj. Zadnja leta je bil izredno delaven predsednik „Glasbene matice“, ki je spravil ves njen arhiv in njene upravne zadeve v najvzornejši red in pregled.

Hubadovo znanstveno delovanje obsega skoro izključno vprašanja iz slovenskega narodopisja, za katero mu je vzbudil zanimanje prof. Gr. Krek. V „Letopisu matice slovenske“ za l. 1877 je objavil po Bogiščicu črtici o prisegi na Črni gori in o „Soku“. Obe razpravi in podobne članke etnografske vsebine je priobčil tudi v nemških revijah „Globus“, „Ausland“ in dr. V matičnih „Letopisih“ je tolmačil razne slovanske običaje, kakor so Slava in Jurjev dan pri Srbih (1877); Spomlad in odnošaji smrti (1878); Gostoljubnost v Slovanih; Božja sodba (1879); Božič pri Srbih; Svatovski običaji pri Bolgarih (1880); Zidanje novega doma (1881). Poslovenil je Jozafata Ohryzkega spis o Slovanih v Andaluziji (1878), kakor se je tudi zanimal za slovanske naselbine v neapolski provinci Molise (Kres 1884, 213). — Na podlagi korespondence med vojvodo Krištofom Wirtemberškim in P. P. Vergerijem je opisal sodelovanje Vergerijevo pri Trubarjevem prelaganju sv. pisma. V „Kersu“ je med drugim priobčil „Pravljico o Edipu v slovanski obliki“ (1881) in „Nemško pesem o Hildebrandu in njenih sestrah slovanskih“; oba članka je sprejel Sket v slov. čitanko za 5. in 6. razred. Občudovanje in navdušenje za svojega učitelja slavistike prekipeva iz obširnega poročila o drugi izdaji Krekove „Einleitung in die slav. Literaturgeschichte“ (Lj. zvon 1887). Bil je tudi sotrudnik znane publikacije „Die österreichisch-ungarische Monarchie in Wort und Bild“. — Prvemu delavcu na polju slovenske matematike, prof. Jos. Celestini, je napisal daljši nekrolog (Lj. zvon 1912, 677). — Skoro pred tremi desetletji je obogatil naše tedanje skromno mladinsko književnost s tremi zvezki „Pripovedk“; za „Knjižnico Družbe sv. Cirila in Metoda“ je sestavil dva prigodna spisa v spomin 40-letnice in 50-letnice vlade Franca Jožefa I. in slovenski mladini je poklonil dva snopiča „Junakov“. Z ravnateljem Schreinerjem je oskrbel ljudskošolska berila. Kot spretnega in vestnega slovníkarja se je pokazal s prireditvijo tretjega in četrtega natisa Janežičevega slovensko-nemškega slovarja; z njim nam je podal poleg Pleteršnikovega monumentalnega dela naš najboljši ročni slovar. — Naj ostane kremenitemu značaju ohranjen med Slovenci časten in trajen spomin!

J. Kapistran.

*Ko sem prepoznal izveštel za Levčev smrt, bil sem na dv. Dietrich Hubadovem pokopu. Prijateljevali smo si vsi trije. Prvi moj roko pa so šli Hubadov „Junaki“ ~ Dr. G. G. Dali smo mu je malo odskočeno.*